

Do nas je stigla informacija, da je u Tuzlu stigla naoruzana ceta vlasenicana. Smjesteni su u kasarni Husinska buna. Krenuh sa Sircom da vidimo ko su, kakva je formacija, kako su naoruzani i slicno. Sve poznata lica u jedinici. Njihov dolazak nas je jako obradovao i podigao borbeni moral. Sramota je da Vlasenica ima samo jednu cetu za borbu. Do duse, bilo je vlasenicana i u drugim jedinicama. Najvise u Kladnju i Zivinicama. Jos to nije ni blizu zadovoljavajuceg brojnog stanja. Radicemo i dalje na popuni ljudstvom i naoruzanjem. Brigu o popuni jedinice ljudstvom i logistici bi trebao preuzeti neko drugi. Nejmamo mi vremena brinuti se jos i o tome. Sta radi civilna vlast? Oni bi trebali brinuti o tome. Nasu 1. cetu je uhvatila kriza. Iz dana u dan nasi borci su ginuli. Senadova smrt me je slomila. Dosta je i ranjenih. Dodatna briga boraca je i smjestaj porodica. Nase porodice se pate po kolektivnim smjestajima. Treba, iznaci adekvatan smjestaj Sehidskih porodica i ranjenika. Stambeni problem su rijesili oni koji se ne bore.

Zelja nam je da se jedinica dislocira blize Vlasenici i da se borimo na tom kraju. Moramo napadati Vlasenicu kako bi pomogli nasim borcima u Cerskoj. Ako razvucemo neprijatelja na vise pravaca, oslabice njihovi napadi na Cersku. Ponovo smo razmatrali mogucnost naseg proboja do Cerske. Mislim da bi to bila greska. Vise cemo im pomoci ubacivanjem oruzja i municije. Po informacijama koje imamo u Cerskoj imamo dovoljno boraca. Treba im oruzja i municije. Iz Komande su nas vec jednom upozorili i skrenuli paznju, da su nam oni oruzje dali. Ne bi nam dali oruzje da ga nosimo u Cersku. Sta bi mi radili tamo, kada bi potrosili municiju koju bi donijeli. Da budem iskren, nejmamo je ni mi dovoljno. Jos gladnih usta u gladnoj Cerskoj. Krili bi zarobljeno oruzje i slali u Cersku. Nije to bilo mnogo, ali uhar je. Makar da znaju borci u Cerskoj, da neko misli o njima. Treba osloboditi nas narod iz logora. Cetnici muce, kolju, ubijaju, siluju po Vlasenici. Jedna ceta nije mogla tu nista uraditi. Nasa Komanda nas je slala u borbene akcije, sve dalje od Vlasenice. Jos kada se svemu ovome doda briga za clanove porodice, koji su ostali u Vlasenici pod cetnickom okupacijom, onda nije ni cudo sto opada borbeni moral kod boraca. Borci nisu imali vremena misliti o sebi. Mnogo je briga ne plecima nasih boraca. Jos uvijek to junacki podnosimo. Dokle? Ne znam! Znam da o borcima nejma ko da brine. Kako bi nam dobro dosla pomoc iz Dijaspore. Mozda je i salju. Do nas ne dolazi nista.

Dolazio je i Kavazbasic u Raince. Informisao je prisutne borce da se formira neakva brigada. Mi bi kao trebali uci u sastav te brigade. Donio je steku cigareta. Otjerali su ga nasi borci. Ja, nisam bio tu. Ne sjecam se, da li je dolazio prije ili poslije, naseg ratovanja u Gradaccu.

Po dolasku novih boraca formirali smo Vlasenicki odred. Prvi komandant odreda je bio Nedžad Mulalic. Kapetan bivse JNA, rodnom iz Bratunca.

Porazgovarao sam sa nasim novopristiglim borcima. Razmijenismo informacije.

Na hodniku jednog od paviljona kasarne sretoh Dzenaidu. Krenu prica.

- Zdravo Semso!
- Zdravo! - Kako si?
- Sta radis ovdje?
- Dosao sam da vidim ovu novu jedinicu.
- Cula sam o tebi.
- Sta si cula?
- Kazu da si opasan borac.
- Kazu! - Moze biti (govorim sa osmjehom), prica narod svasta. - Odkud ti ovdje?
- Dosla sam da se borim.
- Ma pusti to, neka se muskarci bore.

- Hocu da se borim, hocu da osvetim Senada.

Rastuzi me tom pricom. Postadoh nervozan. Zapalih cigaretu. Svako spominjanje Senada me mnogo zaboli. Fali mi Senad u borbi. Sa njim sam bio sigurniji.

- Bio si na Visu kad je Senad ranjen.

- Jesam! - Bio sam!

- Kako je to bilo?

- Ma ne znam Dzenaida. - Nisam bio blizu. - Jarani mi ginu kada se odvoje od mene u borbi. - Dok smo zajedno, nikome nista ne fali. - Pusti sad to. - Tesko mi je pricati o tome. - Boli me podsjecanje na to.

Izadjosmo na terasu paviljona.

- Hocu da idem sa tobom u borbu.

Sutim i odhukujem dimove cigarete. Sve vise postajem ovisan o cigaretama.

- Hoces li me povesti?"

- Ma sto mene Dzena?

Sjetih se sehida koji su krenuli sa mnom. Sta ako je povedem pa pogine. Ne, ne mogu to uraditi.

- Hoces li? - Zasto sutis?

- Ma ne mogu Dzena.

- Zasto?

- Ma sta cu sa sobom ako ti sta bude. Gine se Dzena. - Ne, znam koliko cu jos to moci podnijeti. - U krizi sam. - Najradije bi da cutim i da sam sam.

- Hoces li me povesti? - Ako neces ja cu doci sa drugima. - Voljela bih da idem sa tobom.

- Dobro hocu. - Bices u sanitetu. - Ali da budes daleko od linije i mene i ne priblizavaj mi se u borbi.

- Zasto?

- U borbi ne umijem biti iza boraca. - Uvijek sam u najzescjoj vatri.

- Cula sam to. - Zato i hocu da idem sa tobom.

- Samo daleko od mene.

- Vazi!

Kako god bilo Dzenaida ce doci u jedinicu. Pristao ja ili ne da je povedem. Vidim da je cvrsto odlucila. Plasio sam se malo. Do sada nismo imali zena u ceti. Valja se brinuti i o njoj. Gdje je smjestiti? Jos uvijek spavamo u fiskulturnoj sali. Neka je sa nama. Nejmam izbora.

Dzenaida skrenu pricu u drugom pravcu.

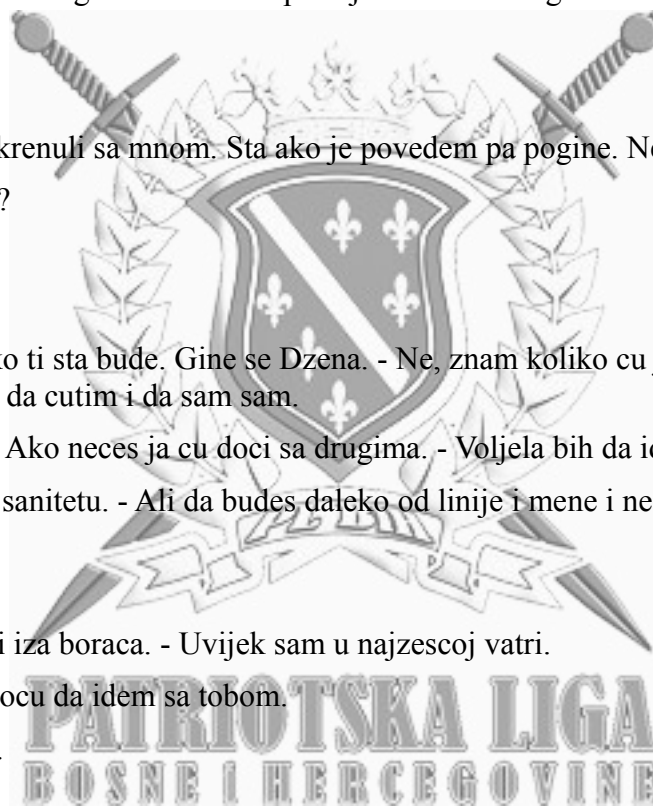
- Zasto se ti nikad nisi htio zabavljati sa mnom?

Presijece me.

- Odkud ti sad to pade na pamet, nakon toliko vremena.

- Odgovori!

- Ma ne znam Dzena. - Iznenadila si me tim pitanjem. - Davno je to bilo.

- Kazi!

- Imao sam tada djevojku u Sarajevu koju sam volio. - Bila je to ozbiljna veza.

- Aha! - Ne lazes?

Nasmijah se glasno. Odavno to nisam uradio.

- Iznenadjujes me otvorenim pitanjima Dzena. - Ne bih o tome.

Dugo smo razgovarali o svemu i svacemu. Prijao mi je razgovor. Otrgnula me je na trenutak od ratne stvarnosti. Podsjetila me je na lijepe dane i Vlasenicu.

Sutradan ujutro me Sirco zove da idemo za Kalesiju. Rekoh mu za Dzenu. Odvrati me od zelje da je povedem sa nama. Mozda je i bolje sto je tako. Svakako sam se dvoumio. Odosmo za Kalesiju bez nje.

Iscekujemo dolazak nove cete. Cutimo i pusimo cigarete. Postalo je to normalno. Svako u mislima odluta negdje. Stize i nova jedinica u G.Raince. I Dzenaida je sa njima. Nezgodno mi. Nisam naucio da lazem. Znao sam da ce mi prigovoriti. Glumim da je ne vidim. Pridje mi.

- Sto ti meni slaga Semso? - Sto pobježe od mene?

Nevjesto se branim.

- Ma nisam Dzena. - Htio sam te povesti, ali...

- Nisi, nisi, pobjegao si od mene.

- Dobro neka bude tako.

- Rekla sam ti da cu doci.

- Jesi.

Time se završio nas razgovor. Bila je ljuta. Izbjegavala me je. Neka. Bolje je ovako. Ako joj se sta desi, necu je nositi na dusi i kriviti sebe. Nova jedinica je smjestena. Od danas Vlasenica ima svoj odred. Ustrojeni su novi spiskovi i odredjen komandni kadar. Nije jos sve uradjeno do kraja. Fali nam starjesina za komandu. Trazice nove ljude. Pored mene ih vala ne moraju traziti. Da su htjeli u borbu dosli bi sami. Nece se to svidjeti borcima. Molili smo mi nase oficire da dodju i preuzmu komandu nad cetom. Nisu htjeli.

Uvidio sam kasnije da sam bio u pravu. Formirana je Komanda odreda. Bilo je tu svakakvih faca. Hoce oni tamo gdje ce biti daleko od borbene linije. Borci su negodovali. Meine je uvijek zanimalo, sta borci misle. Nikome ne smije biti svejedno, ko ti komanduje kada se gine.

Nadje me kurir. Trazi me Komandant odreda Mulalic.

- Semso! Cetnici vrse zestoku ofanzivu na Gradacac. - Nasi traze pomoc. - Naredjenje je da im pomognemo. - Trazе iskusne borce. - Postrojices cetu i krenuti tamo.

- A koga bi drugoga poslali, nego nas. - Mi smo ti, koji zacepljaju rupe gdje god zatreba. - Fali mi diverzantski vod komandante.

- Idi bez njih. - Imas dovoljno boraca.

- Imam sa neiskusnim borcima. - Ako je u Gradaccu opasno, kako kazes, onda ne idem bez diverzanata.

- Postroji cetu i za Gradacac.

- Dobro komandante.

Ici ce vlasenicki borci. Gurajte nas gdje hocete i kako hocete. Ovaj put nas saljete jos dalje od

Vlasenice. Idemo mi i u Gradacac. Nismo domobrani. Tu smo da ratujemo. Halalite, ali mi bi ipak prema Vlasenici, pa nas i domobranima nazovite. Nas Vlasenica treba. Treba nas nasa Cerska. Ici ce mo u Gradacac. Ici ce vlasenicki borci. Borci, daleko od rodne kuce, daleko od fotoaparata, daleko od kamera, daleko od novinara. O nama nejma ko da pise. Mi smo muhadzeri. Tako je! Neka je! Volim nas, ovakve kakvi jesmo. Mi smo neustrasivi vlasenicani,iskusni borci, koje Gradacac treba. Neustrasive Gazije, koje Bosna treba. Nemojte nam stalno nabijati na nos, predaju Vlasenice. Nemojte nam stalno govoriti:

- Sto se niste u Vlasenici borili?

Boricemo se! Ako Bog da i tamo.

Trazim od cate moju pusku. Gleda u spisak. Daje mi Zagi. Razljuti me.

- Nemoj me zajebavati, daj mi moju pusku.

- Tvoju pusku su dali drugom. - Tebi je dodijeljen Zagi.

- Ma kakav zagi. - Nosi ga od mene. - Jebo te on. - Sta da radim ja sa njim?

Umijesa se Komandant.

- Uzmi Semso Zagi. - Ti komandujes cetom. - Tvoje je da komandujes iz pozadine a ne da pucas.

- Ma kakva pozadina? - Ne znam ti ja to. - Mi ne ratujemo tako.

Na kraju pristadoh. Morao sam. Bez moje puske sam kao bez ruke. Sta ce reci borci, kada me vide sa zagijem. Neka idu ovi oficiri iz JNA u finu materinu. Postrojnih cetu. Nejma u stroju mojih saboraca, od prvog dana rata. Naj iskusnijih boraca. Sa njima sam bio mnogo sigurniji. Otisli sa Latom na drugi zadatak. Lakse bi mi bilo da su tu. Lato i oni. Ima dosta novih boraca. Ima nas vise od cete.

Opet Dzenaida!

- Komandante, hocu i ja da idem u Gradacac.

Otac Nusret je odvraca.

- Nemoj Dzena. - Ostani ti ovdje.

- Hocu da idem!

- Nemoj Dzena da navaljujes. - Ostani ovdje. (Nusret je drzi zaruku)

- Mogu li komandante? - Hoces li me povesti Semso?

Sutim. Ljut sam. Bojim se da cu reci nesto sto ne zelim. Nesto zbog cega cu se kasnije kajati.

- Hocu da idem komandante.

- Moze. - Idi i ti. - Povedi je Semso.

- Dobro!

Nusret je ponovo odvraca.

- Nemoj ba ici ti Dzena.

- Hocu da idem.

- Onda skinu makar tu traku sa glave. - Vidi se iz daleka. - Pogodice te snajper.

Imala je Dzena bijelu traku zavezanu oko glave.

- Necu da skinem.

- Reci joj Semso.

- Skinuce kasnije Nusrete. - Ne brini!

Taman kada sam pomislio da je sve riješeno i da naredim pokret, cuh jos jedan zenski glas. Amelin glas!

- Hocu i ja da idem u Gradacac.

- Majko moja zar i ti sad.

Komandant skida odgovornost sa sebe.

- Ako Semso hoce neka te povede.

- Mogu li Semso?

- Ma nemoj Amela ici.

- Kako Dzena moze a ja ne mogu? - Mogu li Semso?

Dzena joj pomaze.

- Neka ide i ona Semso.

- Dobro Amela. - Spremi se.

Neka ide, lakse ce biti Dzeni kad je jos jedna zena u jedinici.

U Srebreniku nas cekao nekakav pukovnik, vec odavno bivse JeNeAe haman je bio Hdzihasanovic ili Hasanefendic. Ne znam ni ja. Zaboravio sam. Kaze da su cetnici presjekli magistralni put Srebrenik-Gradacac. Ima poginulih civila koji su naisli autima u tom momentu.

Pitam ga za drugi put. Odgovori mi da nejma drugog puta.

Cekamo! Naidje Levis. Gura dijete u kolicima. Borci k'o borci. Zovu ga u akciju. Podjebavaju ga.

Poslani su izvidjaci da provjere put. Konacno mi se pukovnik ponovo obrati.

- Mozemo krenuti komandire.

- Koliko je sigurno?

Nije bas siguran. Izbjegava odgovor.

- Bolje je da idemo pjeske ako nije sigurno. - Necu da nas pobiju kao miseve u busu.

Udalji se od mene. Na vezi je. Prica sa nekim. Vrati se.

- Javili su mi da je prolaz siguran. - Nasi su obezbijedili put.

Krecemo u grad Zmaja od Bosne.

U putu nismo imali nikakvih problema.

Smjestise nas u nemahalu po imenu Rakija. Poceli odmah saljivi komentari na taj naziv. Bilo je i hrane i rakije. Docekali nas kao prave musafire. Hvala im. Malo rakije sam dozvolio samo u slobodno vrijeme.

Imam sastanak sa komandantom Gradacca u kuli Zmaja od Bosne. Drago mi je da je bas tu. Nije mogao odabrati bolje mjesto. Istorijsko mjesto. Simbol borbe za Bosnu, a i bosnjackog stradanja.

Komandant me informisa da ce mo mi drzati liniju po danu. Iskusniji smo od njegovih boraca. Oni ce po noci. Dade mi i steku Opatije. Ljut duhan. Ujeda za guzicu, kada povuces dim.

Prenocismo u Gradaccu. Lijepo smo se odmorili. Pred polazak na zaposjedanje borbene linije.

Domacini nam skuhali kahvu. Mnogo kahve i hrane. Ne daju nam gladnim na liniju. Nista ne zale.

Mene zovnuse posebno. Gazdarica mi svasta spremila. Neugodno mi je. Naucio sam sa borcima jesti. Ne mogodoh a da ne primijetim da je prekrasna zena. Mnogo lijepa i zgodna. Sta cu. Samo sam covjek. Ne mogu ocima narediti da ne gledaju. Slab sam na zensku ljepotu. Spremila je i posebnu sobu za mene. Covjek joj invalid. U kolicima je. Smrzao se na strazi. Tesko njemu.

Pokret! 2. juli 1992. godine.

Naredih Dzeni da skine bijelu traku sa glave. Nije zbog snajpera. To joj naredih vise zbog obećanja datog joj ocu Nusretu. Ta traka ne znaci nista, ako je snajperista uzme na nisan.

- Necu da skinem traku.

- Skidaj traku.

- Necu.

- Skidaj tu traku i ne komentarisu vise nista. - Ako je ne skines neces ici na liniju.

Skide traku.

Zaposjeli smo liniju. Pokazase mi gdje je komandno mjesto. Zajedno sa nama je i sanitet.

Cetnici zestoko granatiraju. Mnogo granata pada na Gradacac. Domacini su izbrojali da je na grad palo, oko 5 hiljada projektila. Gori grad.

Ukopali smo se dobro. Rahatnije mozemo cekati napad.

Komandir iz Vukovija mi se zali da mu granate izbacuju borce iz rovova.

Moradoh mu prebaciti.

- Nije ni cudu. - Mijenjas ljude svaka 2 sata. - Zato su ti cetnici otkrili rovove. - Izmjesti ljude i ne setaj ih. - Nas, nijedan borac, nije ni ogreban.

- Moram ih mijenjati. - Ne mogu da izdrze u rovu.

- Ne pogadjaju ti borce samo u rovu. - Pogadjaju ih u kretanju. - Kada ih stalno mijenjas na liniji.

- Pa sta da radim?

- Izvuci ih iz rovova nazad i kopajte druge.

Nije me poslusao.

Javise nam da ima dosta ranjenih boraca iz Vukovija.

Naj radije bih prebio njihovog Komandira.

Prva je skocila Dzenaida. Treba ih previti i izvuci. Zadivila me je Dzenaidina hrabrost. Granate su padale a ona je previjala ranjenike. Nije obracala paznju na granate. Aferim djevojko! Nakon izvlacenja ranjenih vratismo se u podrum gdje je bilo komandno mjesto. Dzena sjede do prozora na klupu. Sjeo sam do nje. Ni sam ne znam zasto, promijenih mjesto i sjedoh na spuzvu, na podu ispred nje.

- Hoces cigaru Semso?

- Necu! - Nikad nikoga ne nudi cigaretom na liniji.

- Sta neces. - Hoces!

Baci mi cigaretu. Presijece me nesto. Nije znala da nas je u to vrijeme pratio nekakav baksuzluk. Ko, god bi, ponudio nekoga cigaretom, poginuo bi poslije toga. Nisam ni završio misao a zacuh granatu, pa bolan krik.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAJJJJJJJ.

Mislim da se Dzenaida zeza. Voljela se nasaliti.

Primijetih krv. Cijedi se sa klupe. Drzi se Dzena rukom za ledja. Ispade joj cigareta iz usta.

Pridjoh joj. Okrenuh je na stomak sa jednim bolnicarom. Rana u predjelu desnog bubrega. Nesto mi bolnicar govori. Ne cujem ga. Izgubljen sam. Najposlije razumjeh, da mi govori, da je podignem, da je previje. Amela nam pomaze. Gledam bolnicara u oci. Mase glavom. Razumih da joj nejma pomoci. Amela to primijeti pa poce histerisati.

Nejma sanitetskog vozila. Odvukli ranjene borce iz Vukovija. Napokon stize sanitet. Unesosmo Dzenu na nosilima.

- Amela idi sa njom i ne vracaj se na liniju.

- Dobro. Semso.

Pade granata blizu nas. I dan danas se cudim da nikoga nije ni ogrebala. Haman mi i danas zuji u usima od te granate. Pala je na asfalt, nedaleko od nas.

Naredih vozacu da krene sto brze. Ode pod punim gasom.

Dzenaidino ranjavanje me je mnogo pogodilo. Pravo u srce. Kao da sam i sam ranjen.

Oдох obici borce na liniji. Progovoriti koju sa njima. Bice mi mozda lakse. Sjedoh u rov sa Kengurom. Pricam mu o Dzeni. Tesko nam je obojici. Bice valjda dobro. Prezivjece.

Vratih se u komandu, da vidim ima li kakva informacija o Dzenaidi. Kako je?

Vidjoh Amelu. Vratila se. Ljut sam na nju.

- Zasto si se vratila?

- Semso. - Dzena je umrla.

- Sta?

- Nije izdrzala ni do bolnice.

Ne mogodoh vise nista reci. Zanimemio sam. Zapalih po ko zna koju cigaretu po redu. Medju borcima tuga i zal za Dzenom. Jos jedan problem se svali na moja pleca.

Sada, mozemo nasoj ceti dodati jos jednu jedinicu. Dzenaida Topcic, 1 zena – borac, poginula u borbi u Armiji BiH. Nejmam vise vremena za razmisljanje. Rat je. Zivot ide svojim tokom. Nejma vremena za plakanje. Izvijestise me da je vojska sa nase lijeve strane, napustila liniju. Nisu mogli izdrzati zestoko granatiranje. Sreca njihova pa nisu naisli na mene u povlacenju. Vratio bih ja njih na liniju. Nejmam dovoljno ljudi da pokrijemo i taj dio linije. Pojacali smo osmatranje tog dijela. Izvijestio sam Komandu. Poslace druge borce. Idem i pokrивam napustenu liniju sa par boraca.

Uvece nam dodje smjena. Nadje me zamjenik komandanta Gradacca Hasan. Sa njim Andja pom.komandanta za moral.

- Semso! - Zao mi je vase bolnicarke. - Izvini Dzena je greskom ukopana u Gradaccu. - Zamijenili je za drugu zenu i ukopali.

- Kako ukopali? - Bez dzenaze. - Nemoguce. - Zasto?

Umijesa se Andja.

- Izvinite! - Greska! - Jos jedna zena je poginula. - Ukopali su vasu bolnicarku umjesto nje. - Recite gdje zelite da se sahrani.

- Cuj, gdje zelim. - Njena porodica je u Tuzli. - Moram njih pitati. - Nije bitno sta ja zelim. - Nije se to smjelo desiti. – Greska!!! - Moram otici do Tuzle i izvijestiti Dzeninu porodicu.

Dobricina Komandant Hasan dodaje.

- Sutra, Semso tvoja jedinica ima slobodan dan. - Neka odmore. - Ja cu te voziti u Tuzlu.

- Dobro! - Hvala ti Hasane.

Da nije bilo Hasana, ja ne bih mogao ni otici u Tuzlu. Nisam imao sa cim. U stanu Topcica u Tuzli.

Nusret zeli da zna sve o pogibiji njegove kcerke.

- Je li poginula od snajpera Semso? - Ja joj rekoh da skine onu traku.

- Nije Nusrete. - Skinula je traku. - Ni meni nije sve jasno. - Pala je granata ispod kuce u kojoj smo bili. - Geler je probio betonski blok, i pogodio je u predjelu bubrega.

- Ja sam joj govorio Semso da ne ide. - Cuo si.

- Jesi Nusrete. - Ne krivi sebe ni za sta. - Sudbina.

Umijesa se Hasan u razgovor, kada smo jednostavno svi zasutili.

- Gdje zelite da se Dzena ukopa.

- Ovdje u Tuzli. - Na mezarju Boric. Odgovara Nusret.

Kroz suze dodadoh.

- Dobro Nusrete! - Prebacicemo tijelo ovdje. - Na mezarju Boric su i ostali nasi sehidi. - Neka bude sa njima. - Tu je i Senad ukopan. - Najbolje je tako.

Dosao Lato sa drugim borcima da me zamijeni u Gradaccu.

Iskopavamo Dzenaidino tijelo i prebacujem je u Tuzlu.

U komemorativnom centru ceka porodica Topcic i Dzenini saborci i prijatelji.

Sta reci? Tuga!!! Zalost!!!

Prva progovori Dzenaidina sestra Refka.

- Semso, otvori sanduk da je posljednji put vidim.

- Nemoj Refka. - Da ne otvaram. - Bolje je.

- De Semso otvori.- Hocu da je vidim.

- Dobro! - Kad vec zelis.

Otvorih sanduk. Tijelo vec u fazi raspadanja. Ispade mi poklopac sanduka iz ruke. Jos uvijek mi je ta slika pred ocima. Bolje bi bilo da to nisam uradio. Za mene bi bilo bolje da je pred mojim ocima Dzenin lik prije preseljenja na Ahiret.

Refka podize poklopac ponovo. Gleda Dzenu.

Ukopana je na mezarju Boric. Na vjечноj je strazi sa momkom Senadom.

Ja ovim pisanjem prezivljam po ko zna koji put te trenutke. Ponekad mi ponestane rijeci. Blokiram. Smognem snage da pisem dalje, da završim ono sto sam poceo. Iako je rat vec davno završen ja sam jos uvijek na zadatku. Moja sjećanja su jos uvijek svjeza. Moram pisati. Ne smijem odustati. I ne pomislim na to. Necu da dozvolim da budem porazen. Moram dalje. Moram opet pobijediti sam sebe. Moram dobiti i ovu bitku. Moram knjigu završiti. Ne zbog mene. Zbog istine i nezaborava. Zbog mojih saboraca koji su dali zivot za Bosnu i svoj narod. Zbog generacija koje dolaze. Neka znaju sta se desilo. Osjecam se dužnim da pisem o nasim stradanjima i borbi.

Moram ispuniti amanet!

PLBiH.ORG

WWW.PLBiH.ORG